

LAND VAN ZAND

Ik ben geboren in een land van melk en honing
in een land van zand en Dommel,
met de kroeg pal naast de kerk
en de pastoor was paus en Philips was er koning
en als je niet te lui was, dan had je altijd werk.
Maar dacht je na en zei je "nee, hier doe ik niet aan mee",
dan kon je altijd emigreren,
maar je nam het toch mee, dat

Refrein;
Land van zand, achterland en
land van zand, moederband
land van zand, achterland van zand.

Je wist precies voor wie je bang moest wezen;
voor je vader, God, de Russen en die rotzak om de hoek.
Verder was alles duidelijk, niks te vrezen
en elke zondagmiddag bij ons opoe op bezoek
en zo liep alles in het spoor,
maar dacht je wel eens door,
dan was 't altijd "om daarom, omdat 't zo hoort" in het
(Refrein)

Je balanceert tussen achterland en snelweg,
tussen gisteren en morgen, met een pauze voor vandaag
en elke keer dat je "houdoe" of "tot ziens" zegt
dan blijft er toch nog altijd die ene vraag;
wat laat je achter, wat neem je mee, op reis overzee
wat laat je achter, wat neem je mee, neem je wat mee?
(Refrein)

Ik ben met dit land vergroeid en verbonden,
bleef weg, zolang als ik kon
en dacht "ik ga d'r nooit meer heen" want ik heb nog steeds
die kleine blokjes aan m'n benen, banden aan m'n handen,
land van zand.
O ze komen steeds terug bij vlagen,
zonder kloppen, zonder vragen,
zomaar terug, ineens, daar zijn ze weer;
die kleine blokjes aan m'n benen, banden aan m'n handen,
land van kleine blokjes aan m'n benen,
banden aan m'n handen,
land van zand.